

En ung Moder.

— at —
Emile Richebourg.

Doversat fra fransk af M. . . y.

Tredje Del.

Stifmoder og Stifson.

(Fortf.)

Lejen var fire hundrede Francs.
Poligen blev lejet.
Helicia blev til sin Fader, hvad der var ster, og efter sine nye Befendtes Raad kjøbte hun nogle Mobler hos en Markantier.
Paa en forud bestemt Dag antom Sagen fra Sa'r Lucotte i to store Kasser, som han selv havde pakket.

IX.

Agenturet Poireau.

Saa snart Fru Palmers var kommen til Paris, havde hun atter og atter læst de Breve og Beretninger, der var bleven sendte hendes oftede Mand fra Agent Poireau, hvem det var bleven overdraget at gjenfinde Kvinden Henriette og den lille Pige, med hvem hun var forsvunden.

"Stal jeg," tænkte den unge Enke, "forblive uovirkosom og lægge Hænderne i Skjodet uden at gøre noget for at gjenfinde min Datter, der, som jeg vil haabe, endnu er levende?"

En Morgenlund begav hun sig hen til Agent Poireaus Kontor.

Dr. Poireau, der havde staaet i Forbindelse med Hr. Palmers, var bød for tre Aar siden; hans Søster, Fruen Fanny Poireau havde afløst ham. Desuden virkede hun som Mellemmand mellem Godssejere og rige Ublændinge, der vilde se forpagte eller kjøbe Jorddegnomme. Hun anstillede ogsaa udenlandske Væremøder og Kammerjomfruer Bladler og franske Lamer Ansættelser i Ulandet.

Uf den Grund havde hun i Reglen enkelte, tyske, italieenske eller spanske unge Piger i sit Hjem.

Fruen Poireau, der havde arbejdet sammen med sin Broder og var indviet i alle Forretningens Hemmeligheder, var en udmærket Politimand, der havde adskillige Agenter til sin Raadighed.

Hun var en meget respektabel Dame og nød megen Ansættelse i Passy, hvor hendes Kontor var.

Fruen Poireau modtog Fru Palmers med stor Høflighed og opfordrede hende derpaa med et fint Smil at meddele Marsagen til sit Komme.

Rapport havde Fru Palmers begyndt at tale, før Fruen blev afbrudt hende og sagde:

"Jeg er helt inde i denne hemmelighedsfulde Sag. Alle de Papirer, der vedrører den, ligger gjemte i dette Stab. De behøver ikke at sige mig mere."

"Jeg ved, at alle de Undersøgelser, som Hr. Poireau foretog sig, ikke fik det ønskede Udfald," sagde Fru Palmers.

"Det er sandt nok," svarede Fruen Poireau, "men jeg kan med Sikkerhed sige, at naar min Broder opgav at gøre flere Forsøg, saa var det, fordi han ansaa dem for at være frugtesløse."

Fru Palmers udsøgte et dybt Suk.

"Maaske har Deres Broder ikke prøvet alle Midler," sagde hun frygtfult.

"Det blev paalagt ham at anvende den største Forsigtighed og Takt, og desuden forstod han aldrig rigtig, om det var den forsvundne Kvinde eller Barnet, som det gjaldt om at finde."

"Jeg tager ikke længere i Betænkning at sige Dem, Fruen, at vore Bestræbelser gik ud paa at finde Barnet."

"Det var en lille Pige, om jeg husker ret."

"Ja, en lille Pige."

"Mindes De paa hvilken Dag hun forsvandt?"

"Den 22. Juni, 1870."

"Ja, nu husker jeg det. Krigen kom derefter med Paris' Besættelse, der udslettet alle Spor, som man kunde have fulgt. Kjender De det forsvundne Barns Familie?"

"Ja, og jeg er kommen til Dem i Dag, fordi jeg lovede min Høgtælle paa hans Dødsleje at fortsætte det Værk, som han havde begyndt."

"Na, Hr. Palmers er død?"

"Ja."

"Jeg er ganske til Deres Tjeneste, Fruen, og jeg haaber for Deres og for den unge Piges Skyld — for Barnet må nu være blevet atten Aar gammelt — at Søsteren maa være mere heldig i sine Bestræbelser, end Broderen var."

"Jeg har en Højsæle af, at det vil ske, Fruen."

"Var ikke altfor forhaabningsfuld, Fruen."

"Jo, jeg kan ikke opgive Haabet."

Fruen Poireau rystede paa Hovedet.

"Døden," sagde hun, "kan have ramt hende, som vi søger, og derved have gjort alle vore Anstrængelser unyttige."

Fru Palmers blegnede og sølte sig greben af en pludselig Smerte.

"Men vi vil foreløbig tro det bedste," tilføjede Fruen Poireau hurtig, "og haabe, at Døden har raaet den unge Pige, for hvem De sler saa megen Interesse."

"Ja, ja, Fruen, lad os tro, at hun lever. Na, hvis De kunde finde hende! Gjør, hvad De kan, og spar intet."

"Den Højsæle kan De være ganske rolig, Fru Palmers."

"Jeg vil allerede nu ubetale Dem en Del af Deres Tilgodehavende."

"Na," svarede Fruen Poireau smilende, "saaledes plejer jeg ikke at indrette det."

"Men — — —"
"Jeg tager imod Betaling for mit Arbejde men ikke før det er gjort. De Udgifter, som Sagen medfører, bliver betalte maanedsviis, saa jeg skal ingen Penge have i Dag."
"Det er en meget nobel Fremgangsaar," sagde Fru Palmers smilende.
"Saaledes bar min Broder sig altid ad og skaffede derved Agenturet Ansættelse. Men jeg vil holde mig til Sagen. Som De vil have set af Brevene til Hr. Palmers, var min Broder meget grundig i sine Undersøgelser."
"Sandt nok."
"Han sendte ufortøvet en af sine Agenter til Kalkutta. Udgifterne blev derved betydelige; men Hr. Palmers havde givet os Anvisning paa sin Bankier, og vi maatte ikke spare, naar det gjaldt."
"Min Broder havde ventet sig meget af de Dplysninger, der kunde indhentes hos en vis Madam Savourour og en Tjeneskepige, som blev kaldt Rødtoppen. Da dette Haab slog fejl tænkte han, at der ikke var mere at gøre, da Kvinden og Barnet sandsynligvis var omtømne. Han gjorde mange Anstrængelser, men der var dog et Middel, som han ikke prøvede."
"Hvilket?"
"En Bekendtgørelse i de mest udbredte Blade."
"Hvorledes, der er ikke bleven annonceret i Bladene?"
"Nej."
"Men hvorfor?"
"Det ved jeg ikke."
"Min Broder holdt sig ubelukkende til de Ordre, som han modtog fra Hr. Palmers," sagde Fruen Poireau, "og det blev ikke tilraadet ham at ty til Bladens Hjælp. Jeg tror, Fruen, at man ventede sig alt for meget af de Dplysninger, som Madam Savourour kunde give."
"Og nu er det vel alt for sent til at annoncere?"
"Aldeles ikke. Det er netop dette simple og nærliggende Middel, som jeg agter at anvende."
"Og De mener virkelig der ved at kunne saa noget at vide?"
"Ja, sikkert, Fruen."
"Efter atten Aars Forløb?"
"Tiden udløber ikke alle Spor. Kvinden og Barnet maa være bleven sete et eller andet Sted. Der læses nu Aviser over alt selv i de mindste Landsbyer. Ved Bladens Hjælp skal vi saa Underretning om de forsvundne, og hvis de endnu lever, saa skal vi forhøabentlig finde dem."
"Himlen itaa Dem bi, Fruen!"
"Ja, jeg haaber virkelig, at den vil gøre det, Fruen."
"Hvornaar vil De annoncere?"
"Om to eller tre Dage."
"De passer nok godt paa, at Omsorgsigheden i ingen Henseende henvendes paa mig."
"Der gaae rolig, Fruen, Agenturet Poireau er bekendt for sin Diskretion. Jeg tænker, at vi maa udlove en Belønning til den, der kan hjælpe os i vore Undersøgelser."
"Ja, vist saa; tyve eller fyrretve tusind Francs."
"Na, det er alt for meget, Fruen."
"Min Fornøie tillader mig at være gavmild, og jeg vilde give alt, hvad jeg ejer, for at finde den unge Pige."
"Jeg foreslaar ti tusind Francs."
"Det er kun lidt."
"Men vi kan maaske saa Dplysninger fra adskillige Personer; i saa Tilfælde var det heldigst at betale fem hundrede tusind Francs til i Forhold til den Betydning, som Meddelelserne kunde saa for os."
"Det er sandt."
"Det er altsaa en Afstale?"
"Ja. Og De vil nu tillade mig at stille tyve tusind Francs til Deres Raadighed?"
"Naar De ønsker det, Fruen, vil jeg modtage en saadan Sum."
Fru Palmers aabnede en lille Muslæders Pung og fremtog tyve Tusindfrancsedler, som hun lagde paa Bordet foran Fruen Poireau.
Denne talte Pengesedlerne og lagde dem i en Skuffe i sin Vælt.
Den unge Enke rejste sig og sagde:
"Jeg vil nu sige Dem Farvel og kun endnu en Gang bede Dem om intet at forpomme og betragte Udgifterne som noget aldeles uvæsentligt."
"Der rolig, Fruen, man kan gøre meget uden at være ødsel."
"Saa snart De faar noget at vide — — —"
"Stal jeg straks underrette Dem derom."
"J et Brev?"
"Maaske skal jeg hellere tillade mig at besøge Dem, og for at Deres Folk intet skulle saa at vide, kan jeg melde mig som Forstander for en eller anden Belgjorensanstalt."
"Det er godt. Farvel og paa snarligt Gjenstyn."
"Paa snarligt Gjenstyn, Fruen."
Fru Palmers gik til sit Hjem, henrykt over Fruen Poireaus og fuld af glad Forventning.
Eks Dage efter kunde man læse Agenturet Poireaus Annonce i fire bekendte Blade.
Annoncen lød saaledes:
"En Kvinde, der den 22. Juni 1870 forsvandt fra Paris eller dens nærmeste Omegn, efterlyses. Denne Kvinde, der hed Henriette og kaldte sig Madam Fremy, medbragte et nyfødt Barn, en lille Pige. Hun kunde vel være fyrretve eller fem og fyrretve Aar gammel, var høj og mager med mørkt, graasprængt Haar. Over en meget tærvellig sort ulden Kjolen bar hun en lang, sort Klædes Raabe, og paa Hovedet havde hun en sort Tyls Hat med en Buket Violer.
En god Belønning udloves til den, der kan give Fruen Poireau i Flandringgade Nummer 12, Passy, Dplysning om den forsvundne Kvinde eller om Barnet, der nu er en ung Pige paa atten Aar."
Der forløb fjorten Dage.
Fruen Poireau vandrede forgæves paa Underretning om de forsvundne og fandt det meget besynderligt.
"Det er dog den eneste Uvej," tænkte hun.
Annoncen blev indtrykt anden Gaag.

Nogle Dage efter fik Fruen Poireau Besøg af en Kone, der saa ud til at være omtrent tredstidstve Aar gammel, og som sagde, at hun hed Madam Bialin. Hun holdt et Stykke Avispapir i Haanden. Det var Annoncen, som hun havde klippet ud af det Blad, i hvilket hun havde læst den.
"Fruen," sagde hun, "jeg kommer i Anledning af den Kvinde og det Barn, som der er Tale om i denne Bekendtgørelse."
Fruen Poireau, der havde faaet Ovelse i at beherske sig, forholdt sig rolig og alvorlig for ikke at røbe den Tilfredshed, hun følte.
"Na, meget vel," sagde hun.
Hun opfordrede Konen til at tage Blads, og sagde:
"Hvilke Dplysninger kan De da give mig?"
"Jeg har set den Kvinde og det Barn, som efterlyses, det er jeg vis paa, Fruen. Hun var høj og mager og klædt saaledes, som det her naar bestreuet. Barnet var en lille Pige, der var sødt samme Dag."
"Hvor saa De Kvinden og Barnet?"
"Hjemme hos os."
"Hvor er det?"
"I Forstaden Sankt Denis."
"Hvorfor var Kvinden hos Dem?"
"Det skal jeg sige Dem, Fruen. Min Mand og jeg, nu er jeg Enke, havde den Gang et Hotel. En Aften, det var netop den 22. Juni, 1870, kom en Dame ind i Hotellet og bad om at saa et Bærelse for et Par Timer, for at hun kunde lægge det Barn, som hun havde med, til at sove, mens hun gik ud for at gøre nogle Indkjøb."
"Hun fik straks Bærelset, hvorefter hun gav Barnet noget Suffervand og lagde det i Sengen, hvor det kort efter faldt i Søvn."
"Paa mine Spørgsmaal svarede hun, at hun skulde bringe Barnet til en Amme."
"Hun var meget omhyggelig med Barnet og lod til at holde meget af det, hvorfor jeg tænkte, at det var Barnets Bestemoder eller en nær Slægtning af det."
"Hun fortalte Dem altsaa ikke, hvorledes hun var i Familie med Barnet?"
"Hun svarede kun paa nogle af mine Spørgsmaal, og jeg kunde nok mærke, at der var noget, som hun ikke vilde sige."
"Da hun var fremmed i Kvartret, gik jeg ud med hende i de Butiker, hvor hun skulde gøre sine Indkjøb. Alt, hvad vi kjøbte, var til Barnet; Lister og Skjorter og en Potteskuffe, som vi bagefter fyldte med Mælk."
"Da vi kom hjem, var det allerede sent, og jeg raadede hende til først at rejse med Morgentoget."
"Hvor rejste hun saa hen?"
"Det ved jeg ikke, Fruen; alt, hvad jeg kan sige Dem er dette, at hun tilbragte Natten hos os og rejste med Morgentoget fra Nordbanegaarden."
"Fra Nordbanegaarden kan man jo rejse mange Steder hen: til England, Belgien og Holland. Talte hun ikke om, paa hvilken Egn Ammen opholdt sig?"
"Nej, Fruen."
"Og De har aldrig senere gjenst denne Kvinde?"
"Spurgte Fruen Poireau.
"Jeg har ikke en Gang hørt Tale om hende," svarede Kvinden.
"Og nu har De sagt mig alt, hvad De ved?"
"Ja, alt, Fruen."
"Tænk Dem godt om."
"Jeg kan ikke sige Dem mere."
"Det gjør mig ondt. Hvad tager De Dem for nu?"
"Jeg er Husholderesse. Jeg har haft alle mulige Sørgere, Fruen. Inden Besættelsen var min Mand og jeg ret tilfredse, for det gik os godt; men der kom daarligere Tider, og vi maatte med stort Tab sælge Hotellet, der endnu ikke var ganske betalt. Vi begyndte paa en lille Vinhandel, og maaske kunde det være gaaet os godt, hvis ikke min stakkels Mand var bleven syg. Efter at jeg havde plejet ham i tre Aar, døde han. Forretningen maatte jeg opgive, og nu frister jeg Livet som Husholderesse."
"Har De Børn?"
"Jeg har en Søn, Fruen."
"Hvad besidder han?"
"Han er Opvarter i en Restaurant."
"Hjælper han Dem ikke?"
"Det kan han ikke, Fruen; han er gift og har fire Børn."
"De Dplysninger, som De har givet mig, min gode Kone, indeholder ikke meget nyt for mig; de har imidlertid den Betydning, at jeg nu ved, at den forsvundne Kvinde forlod Paris fra Nordbanegaarden den 23. Juni, og at hun var omhyggelig for Barnet. De har Aldomst til en Belønning."
"Na, Fruen — — —"
Fruen Poireau rejste sig og aabnede et Stab og fremtog ti Hundredefrancsedler, som hun rakte Husholderessen, idet hun sagde:
"Her er tusind Francs."
"Hvorledes, en saa stor Sum!"
"Tag dem kun, min gode Kone."
"Men — — —"
"De har fire Børnebørn, og Bestemoderen holde meget af at give Forærlinger."
Den tidligere Hotelejeresse fortalte sig i Takfigelser og trak sig tilbage.
"Dplysningerne var slet ikke saa heldig daarlige endda," tænkte Fruen Poireau ved sig selv; "jeg er nu næsten ved at tro, at den stakkels Madam Fremy selv har opbraget Barnet."
Madam Savourour har erklæret, at hun havde givet hende femten hundrede Francs; desuden havde hun to hundrede Francs i Guld, hvilket jo var en hel lille Fornøie for hende.
"Jeg vilde ønske, at hun kunde saa Dje paa min Annonce!"
"Men hvilken Interesse kan den rige Fru Palmers vel have at finde den unge Pige?"

"Stop, Fanny Poireau, ingen utidig Besøg, du maa respektere Familjehemmelighederne, ligesom der gjorde det."
X.
En Ungkarlefrøskøjt.
I den Uge, der fulgte efter Fru Palmers Besøg, Fruen Poireau, afholdt den unge Grev Sarcey, som den vil mindes fra Blomsterfesten i Boulevardgaden, Frøskøjt, til hvilken han havde indbudt Grev Vilmars, von Vernon og andre unge Herrere.
Grev Sarcey havde mistet sin Fader, mens han var gift i Skole, og han var bleven Gjer af en meget lille mue. Imidlertid stod han under Formynderskab af sin Moder, der havde forslaaet at undbrage ham fra de mange Stelser og onde Indflydelser, for hvilken unge rige Mænd altsor let blide ubatte.
Han boede i Universitetsgade i en Del af det gamle Hus, som hans Moder ejede.
Han havde i flere Aar levet i næsten ubunden, da hans Moder nærede stor Tillid til ham. Han var heller ikke denne Tillid. Han havde faaet en mildgælle, der dog fulgte strænge Grundfætninger; han havde han skyldt sin Moder, Samsfundet og sig selv. Liv skulde være hans og hans Forfædres Navn værdigt.
Han havde Venner, mange Venner, og han havde ikke have haft endnu flere, naar han ikke, takket Grevens Indflydelse, var temmelig kræsen i Valget af tilhørte næsten alle de samme Kredse som han, og ikke alle hans Ligemænd i Rigdom, saa var de betydelig Hensyn til god Opdragelse og hæderlig Vandel.
Den festsatte Dag samlede 16 og tyve unge Grevens Hjem. Moderen havde stillet sin Kof, sin mester og en af sine Tjenere til Raadighed.
Det var navnlig for Henrik Palmers Skyld, at Ungkarlefrøskøjt blev givet, thi Grevens sønlede meget stille den unge Amerikaner for sine Venner.
Henrik, hvis Trang til Ensomhed næsten var med at gøre ham til en Særling, havde haft mest lyst til at blive hjemme, men hans Stifmoder sagde:
"Kjære Henrik, du kan umulig undskyldte dig, du get under hvilket Paaskud; du maa tage imod dem, der bese fra Grev Sarcey. Tænk dog paa, at det er Skyld, at han indbyder sine Venner. Kan du forestille dig, hvad Bedris paa hans Venstabs? Hvis du giver Afvisning, fornarmer du ikke blot Grevens, men hans Venner, saa Indtrykket af, at du forsmaaede og foragtede dem."
Henrik tog imod Indbydelsen; men han tænkte: "Du kommer nok ordentlig til at fejde dig."
Frøskøjtens skulde finde Sted Kløkken tolv.
Kløkken tre kvarter paa tolv var alle Gæsterne Unbtagelse af Henrik Palmers samlede i Dagligstuen, dens Herrerne samtalede, drak de et Glas Madaria.
Grevens talte med Begejstring om den unge Kone og kunde ikke finde Ord nok til hans Pris.
Det var et glimrende Selskab, der havde indtaget Grevens Dagligstue: unge Adelsmænd af Landet, Familjer, Kunstnere, Journalister, Embedsmænd og ficerere.
Kløkken var nu ti Minuter i tolv.
Døren til Dagligstuen aabnedes, og Tjenestefolket kom.
"Hr. Henrik Palmers."
Alle rejste sig.
Henrik traadte med fuldbommen parifist ind i Stuen.
"Endelig har vi ham!" udbrod Grevens og rakte Hænder ud imod den unge Mand. "Mine Herrere, forestille Dem min nye Ven, Henrik Palmers, der er en meget god Venner med Dem alle sammen."
Henrik bukkede paa ny og sagde rørt:
"Grevens er altfor god og elskværdig mod mig, ved, at jeg ikke har boet længe i Paris og ikke har kendt mange gode Venner, og han vil nu give mig mange gode Venner og naar De skænker mig Deres Venstabs, mine Herrere, vil jeg være stolt deraf, og sætte stor Pris derpaa."
"regne denne Dag til de lykkeligste i mit Liv."
"Ja, ja, vi er Deres Venner," udbrod mange af steevarende.
"Og alle rakte Hænderne ud imod den unge Mand. Grevens sagde den unge Mand Navnene paa de Herrere, hvis Hænder han trykkede.
"En prægtig Fyr," hvilede en af Journalisternes Kollega.
"Ja, og hvilket smukt Væsen han har. Grevens Yankee af Navn."
"Men han ser mekantolik ud, stakkels Fyr."
"Ja, det var mig ogsaa straks paaafaldende."
Præsentationen var endt, og Kløkken slog tolv.
Frøskøjtens til Spisestuen lukkedes op, og alle meldte, at Maden nu var anrettet.
"Nu vel, mine Venner, til Vords!" sagde Grevens.
Et kort betegnede hver Gæst sig.
Til højre for Berten sad Henrik, der paa den Tid havde en Ingeniørofficer, Albert Dumoulin.
Maaltidet begyndte under en livlig Stemning, og standig var sigende. Retterne var udmærkede, og søgte, og Betjeningen munterværdig.
Henrik tog ikke Del i den højslebte Samtale, den, der maatte underholde alle Gæsterne, kunde høre vende spredte Bemærkninger til sine to Sidsædler; men til, der straks sølte sig meget tilfaldt af Albert Dumoulin kom snart i en livlig Samtale med ham.
Ved Deserten var Lyfligheden paa Højdepunktet, tre Udtalelser og vittige Bemærkninger krybde fra og Latteren rungede gennem Stuen.
(Fortf.)